בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

בע"מ 73034-11-25

לפני:	כבוד השופטת יעל וילנר
המבקשת:	פלונית
	נ ג ד
המשיב:	פלוני
	בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים צ' ויצמן, צ' גרדשטיין פפקין ו-א' ברנד) בעמ"ש 56394-10-25 ובעמ"ש 50373-10-25 מיום 19.11.2025
בשם המבקשת:	עו"ד איתן ליפסקר ; עו"ד אוריה חנן
בשם המשיב:	עו"ד אדווין פרידמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים צ' ויצמן, צ' גרדשטיין פפקין ו-א' ברנד) בעמ"ש 56394-10-25 ובעמ"ש 50373-10-25 מיום 19.11.2025, שבגדרו נדחה ערעור המבקשת על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון (השופטת ר' מקייס) בתמ"ש 66078-07-25 מיום 19.10.2025, שבמסגרתו נקבע כי על המבקשת להשיב את בתה הקטינה לאירלנד, מכוח חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991 (להלן: חוק אמנת האג או החוק).

רקע והליכים קודמים

2. המבקשת, יהודייה בעלת אזרחות ישראלית, והמשיב, אזרח אירלנד ממוצא קתולי, נשאו בשנת 2017 וקבעו את מקום מושבם באירלנד. בשנת 2020 נולדה לבני הזוג בת (להלן: הקטינה). בשנת 2023 עלו היחסים בין הצדדים על שרטון, והמבקשת עזבה יחד עם הקטינה לאנגליה, על מנת לשהות עם משפחתה שהתגוררה שם באותה העת. במהלך שהותה באנגליה הודיעה המבקשת למשיב כי אין בכוונתה לשוב עם הקטינה לאירלנד. בעקבות זאת, פנה המשיב לבית המשפט באנגליה ופתח בהליך להשבת הקטינה לאירלנד מכוח האמנה בדבר ההיבטים האזרחיים של חטיפה בינלאומית של ילדים

(להלן: אמנת האג). לבסוף הגיעו הצדדים להסכמות, שבמסגרתן נקבע כי הקטינה תשוב לאירלנד, בתנאים מסוימים שלהם התחייבו הצדדים (להלן: התנאים). הסכמות אלו קיבלו תוקף של פסק דין ביום 8.11.2023 (להלן: פסק הדין האנגלי).

3. בעקבות האמור, שָׂבָה המבקשת להתגורר עם הקטינה באירלנד. לאחר חזרתה, פנתה המבקשת לבית המשפט באירלנד בבקשה שיתיר לה להגר עם הקטינה לאנגליה, בשל קושי לקיים אורח חיים יהודי באירלנד. בית המשפט באירלנד דחה את הבקשה, וקבע כי אין לאפשר למבקשת להוציא את הקטינה מאזור סמכות השיפוט של מדינת אירלנד.

4. בהמשך הגיעו הצדדים להסכמות נוספות, שלפיהן יתאפשר למבקשת לנסוע לאנגליה יחד עם הקטינה בתאריכים מסוימים שהוסכמו בין הצדדים. הסכמה זו קיבלה תוקף של החלטה על-ידי בית המשפט באירלנד. בהמשך להסכמה בין הצדדים, ביום 21.6.2025 נסעה המבקשת לאנגליה יחד עם הקטינה, כשבהחלטה הנ"ל נקבע כי הן ישובו לאירלנד עד יום 28.6.2025. דא עקא, במקום לשוב לאירלנד ביום שנקבע, טסה המבקשת לישראל יחד עם הקטינה, והודיעה למשיב כי אין בכוונתה לשוב לאירלנד.

5. ביום 24.7.2025 הגיש המשיב תביעה לבית המשפט לענייני משפחה להשבת הקטינה לאירלנד לפי חוק אמנת האג. בתשובתה טענה המבקשת, בין היתר, כי המשיב הפר את התנאים שנקבעו בפסק הדין האנגלי (להלן: ההפרות הנטענות), ומשכך אין תחולה לחוק אמנת האג, משזה כפוף, כך נטען, לעקרון תום הלב. עוד טענה המבקשת כי ממילא חל בענייננו סעיף 13(ב) לחוק, שלפיו אין חובה להורות על החזרת הילד אם "קיים חשש חמור שהחזרתו של הילד תחשוף אותו לנזק פיזי או פסיכולוגי או תעמיד את הילד בדרך אחרת במצב בלתי נסבל" (להלן: חריג הנזק). זאת, לטענתה, בשל האנטישמיות הגואה באירלנד, אשר מקשה לקיים אורח חיים יהודי ומעמידה את הקטינה בפני חשש לנזק ממשי.

6. בית המשפט לענייני משפחה דחה את טענות המבקשת, וקבע בפסק דינו כי עליה להשיב את הקטינה לאירלנד. בין היתר, נקבע כי ההפרות הנטענות אינן רלוונטיות לעניין תחולת חוק אמנת האג בישראל, וכי יש לבררן בפני בית המשפט באירלנד. לעניין חריג הנזק, נקבע כי לא נתמלאו תנָאֵי החריג; בפרט, בשים לב לכך שמסקנה הפוכה תוביל להרחבת החריג הנ"ל, כך שיחול על כל הורה הסבור כי במדינתו שוררת אווירה קשה כלפי יהודים.

7. על פסק דין זה הגישה המבקשת ערעור לבית המשפט המחוזי, שדחה את הערעור. במסגרת הכרעתו חזר בית המשפט המחוזי על נימוקי בית המשפט לענייני משפחה, והדגיש כי ההפרות הנטענות אינן בעלות השפעה על עניין תחולתו של חוק אמנת האג בעניינו; וכי על המבקשת להעלותן, ככל שהיא רואה בכך צורך, בפני בית המשפט באירלנד.

8. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, שהוגשה יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

טענות הצדדים

9. המבקשת טוענת, בעיקרו של דבר, כי בקשתה מעוררת שאלה עקרונית בדבר האופן שבו יש להחיל את חוק אמנת האג, כאשר אחד הצדדים פעל בחוסר תום לב. לטענתה, המשיב הפר את התנאים שנקבעו בפסק הדין האנגלי, תוך הפרת חובתו לנהוג בתום לב, ולפיכך אין להחיל בעניינו את חוק אמנת האג. עוד נטען, בין היתר, כי גם מצב האנטישמיות באירופה מעורר "מציאות חדשה שטרם נדונה בפסיקה", אשר עשויה להשפיע על היקפה ופרשנותה של דוקטרינת חריג הנזק בחוק אמנת האג.

10. מנגד, המשיב טוען, בעיקרו של דבר, כי הבקשה ממוקדת בעובדות המקרה הפרטני, וממילא אינה ראויה להתברר במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי". לגופו של עניין, טוען המשיב כי מקום מגוריה הרגיל של הקטינה הוא באירלנד, ועל כן יש להשיבה לשם, בהתאם לסעיף 3 לאמנת האג, שעוגן בישראל בחוק אמנת האג. בהמשך לכך, נטען כי אין הצדקה בעניינו להפעיל את חריג הנזק שבחוק, אשר נועד למקרים חריגים ביותר; וכי הפעלתו במקרה דנן תרוקן מתוכן את תכלית האמנה הנ"ל.

דיון והכרעה

11. הלכה עמנו, כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל אך במקרים חריגים, אשר מעוררים שאלה משפטית עקרונית, או כדי למנוע עיוות דין (ראו, מני רבים: בע"מ 69807-08-25 פלוני נ' פלוני, פס' 4 (30.10.2025); בע"מ 67514-08-25 פלוני נ' פלונית, פס' 6 (22.10.2025)). הלכה זו חלה – בהתאמות הנדרשות, בהתחשב בכך שמדובר בהחלטות הנוגעות לחייהם של קטינים – גם בהליכים מכוח חוק אמנת האג,

כבענייננו (ראו, למשל: בע"מ 3346/24 פלוני נ' פלונית, פס' 4 (20.6.2024); בע"מ 1232/24 פלונית נ' פלוני, פס' 4 (12.2.2024)). המקרה שלפנינו אינו בא בגדר אותם מקרים חריגים.

12. הבקשה דנן נטועה בדל"ת אמותיו של המקרה הפרטני, ואינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית. בתוך כך, אין בידי לקבל את טענת המבקשת, שלפיה מתעוררת בענייננו שאלה עקרונית בדבר תחולתו של חוק אמנת האג כאשר אחד הצדדים הפר את חובת תום הלב. כאמור לעיל, המבקשת מעלה טענה זו לנוכח טענתה, שלפיה המשיב הפר את תנָאֵי פסק הדין האנגלי. ואולם, כפי שציין בצדק בית המשפט המחוזי, הליך מכוח חוק אמנת האג מוגבל לשאלת חוקיות העברת קטין ממדינה אחת למִשְׁנָה בהתאם להוראות החוק, וככלל אין מקום לדון במסגרתו בהפרות של פסק דין שניתן במדינה אחרת. לבסוף, אינני סבורה כי הבקשה דנן מעוררת חשש לעיוות דין.

13. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית מכוח סמכותי לפי תקנה 148א לתקנות, אשר הוחלה גם על בקשות רשות ערעור בענייני משפחה, מכוח תקנה 44 לתקנות בית המשפט לענייני משפחה (סדרי דין), התשפ"א-2020.

בשים לב לתוצאה האמורה, ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

המבקשת תשא בהוצאות המשיב בסכום של 4,000 ₪.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"ו (04 דצמבר 2025).

יעל וילנר
שופטת